

441 2. Beh. af Lovf. om Tilsyn med

Fremmede og Rejsende m. m.

442

gjældende" og saa igjen Boghaveren". Det er ialt Fald et Ord, som i det juridiske Sprog slet ikke er ukendt, og hvis jeg ikke tager grumme meget fejl, findes det andre Steder baade i Lovforlaget og i Motiverne. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem sandt, at det var et uheldigt Udtryk, naar det i Udvalgets Forslag under Nr. 26 til § 13 hedder: „eller hans Tilstedeværelse her maa anses at være til Skade for den danske Stat". Jeg forstaar ikke, at man ikke skulde kunne sige, at en Persons Tilstedeværelse er til Skade. Det ærede Medlem maa aabenbart ikke have bemærket Ordet „Tilstedeværelse", men have troet, at der stod: „eller han her maa anses at være til Skade"; men, hvad der staar i Forslaget, forekommer mig ikke at være daarligt Danff.

Wellemann: Jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger om et Par Punkter, der her have været bragte under Omtale; men jeg skal bestræbe mig for at være saa kort som mulig, da Tiden er lidt fremskreden, og jeg tør antage, at en stor Del af Forsamlingen er noget træt af denne Diskussion. Jeg skal da først gjøre en Bemærkning i Anledning af, hvad der blev udtalt af den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Schlegel). Jeg mener, at man ikke uden Videre kan sige, at det ikke er tidsvarende i 1875 at skride til Bestemmelser af denne Art, fordi de i saa høj Grad indskrænke den personlige Frihed. Det kan vel være sandt, at den fremskridende Udvikling i de nyere Tider har ført til en levende Erkjendelse af, at den personlige Frihed ikke bør indskrænkes mere end nødvendigt; men vi maa ved Siden heraf huske paa, at den overmaade store Udvikling i de materielle Forhold, i Kommunikationsmidlerne og alt Sligt ogsaa har bevirket, at der er foregaaet og foregaar en betydelig Udvikling i Alt, hvad der hedder Politivæsen. Samtidig med, at den nyere Tid i større Grad, end det tidligere har været Tilfælde, respekterer den personlige Frihed paa enkelte Punkter, hvor dens Beskærmelse har en vigtig Interesse for Individet, maa vi erindre, at den store Udvikling, der har fundet Sted i vort Land, nøder os til en Udvikling af det hele Politivæsen og den hele Politiløvgivning, som vi ikke have kjendt før. Ved en overfladisk Betragtning kunde man endog meget snarere komme til det Resultat, at man nu i disse Tider har langt mindre personlig Frihed end for 200 Aar siden; thi vil man blot sammenholde Politiløvgivningen nu og den Gang og sammenligne, hvad der nu forbydes

og paalægges, med hvad der var forbudt og hvad der skulde iagttages for 200 Aar siden, vil man finde, at det bliver et ganske anderledes langt Register, som kommer frem den Dag idag. Derfor tror jeg ikke, at man kan stille denne Sag saaledes, som det ærede Medlem gjorde. Alt maa bero paa, om de Indskrænkninger i den personlige Frihed, der her foretages, ere nødvendige, om de findes at være i det Heles velforstaede Interesse. Trigen af dem er af den Natur, at de krænke de væsentlige Betingelser for den personlige Frihed. Det er i Reglen kun Formforkrifter, som det paalægges Vedkommende at iagttage, men der er ingen af disse Formforkrifter, hvorom man kan sige, at den lægger absolute eller gennemgribende Hindringer i Veien for de naturlige Ytringer af den personlige Handelfrihed. — Jeg vil ogsaa ved denne Leilighed tillade mig en Bemærkning med Hensyn til en anden Ting, som det ærede Medlem nævnte — maasse udtalte han det for Spøg eller som en Slags Ironi — nemlig, at det vilde være glædeligt, hvis Thinget vedtog disse Endringer, idet man da deri kunde have et Bevis for, at der herskede en overmaade stor Lillid til Politivirgighederne i denne Forsamling, eller i Rigsdagen i det Hele, hvis de ogsaa gik igjennem i det andet Thing. Dertil skal jeg blot bemærke, at jeg ikke synes, at det har synderligt med Lillid eller Mistillid at bestille, hvad der her er Tale om. Hvis de Bestemmelser, der her er Tale om, lagde en stor diskretionær Myndighed i Politimesterens Haand, saaledes at det berøede paa hans Skjøn, om han vilde behandle Folk paa den ene eller den anden Maade, vil jeg indrømme, at det røbede stor Lillid til ham; men der er slet ingen af de foreslaaede Bestemmelser, der har den Karakter, at Politimesteren vilkaarlig efter sit Skjøn kan bringe den til Anvendelse mod En og lade være at bringe den til Anvendelse mod en Anden. Der gives temmelig detaillerede Forskrifter og overlades kun forholdsvis overmaade Lidt til Politimesterens eget Dømmeme.

Hvad nu de enkelte Endringsforslag angaar, vil jeg først gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 8 angaaende hvilket det er blevet sagt, navnlig af den ærede Landstingsmand for Horsens (Jessen), at man burde foretrække Lovforlagets Udtryksmaade, hvori der kun ganske i Almindelighed staar, at den Paagjældende kan udvises af Politimesteren. Jeg skal dog blot tillade mig herved at oplyse, at det, som for Udvalget har haft Betydning her, og som i det Mindste har bevæget mig, til at fore-